

En un mateix mar

En Ferran s'esbandeix la sorra dels peus a la dutxa i es calça les xanquetes. Es mira el mar per últim cop i se n'acomiada. El creuer amarrat al port continua quiet i silenciós al mateix lloc. Enfila el Passeig. Ja n'ha tingut prou per avui: la sorra, els nens corrents i cridant, els cops de pilota al cap, les converses sorolloses, l'olor a protector solar... Tantes hores a la platja, sol, s'hi avorreix. Els seus amics ja en tenen setze i treballen. I els que no treballen estan parant el sol a alguna illa paradisiàca.

Perfecte, li queda un sis per cent de bateria al mòbil. Camina per la vorera arrossegant els peus, amb el cap cot, la tovallola penjada a l'espatlla. Quan arribi a casa es farà un entrepà de nocilla i jugarà a la consola fins a l'hora d'anar a dormir. Cada dia el mateix. Un avorriment. Davant seu un grup de persones l'obliga a alentir el pas. La renglera de cotxes a la seva dreta no li permet avançar-los. Es resigna i alenteix el pas. Mira el mòbil: cinc per cent de bateria. No es pot tenir més mala sort. Massa jove per treballar, massa gran per casals o campaments. I els pares que treballen tot el sant dia. Es fixa en el grup de persones que camina davant seu: no carreguen flotadors, cabassos, tovalloles ni cadires. No van vestits de platja. Conversen a pas lent. A aquest ritme se li acabarà la bateria del mòbil, es morirà de gana i no tindrà temps de jugar a la play. Quin desastre de tarda! Quin desastre d'estiu!

El grup s'atura davant d'una furgoneta de vidres tintats. Obren les portes.

—Passa tu primer —li diu el primer al segon i el segon a la tercera. I així fins que es forma un passadís que s'obre davant seu.

—Tu primer —li diu el noi que té davant.

Ell no diu res i, qui sap per què, hi puja. S'asseu al darrere de tot i espera. Quan la furgoneta és plena, arrenca. Silenci total i mirades a l'infinit. Els vidres foscos li impedeixen veure amb claredat l'exterior. Travessen el poble, passen de llarg per davant de casa seva i el conductor accelera la marxa. No s'atreveix a preguntar res. No sap com ho farà per tornar. No sap qui són aquesta gent, si li faran mal. Tres per cent de bateria al mòbil i sense diners. Està espantat i, alhora, excitat. Aquesta és l'experiència més emocionant que li ha passat aquest estiu.

Finalment la furgoneta s'atura.

—Som-hi —diu el noi que obre la porta. Tots agafen aire.

Són al port, entre barques i vaixells de pesca. El creuer, tan a prop, tan gran, l'impressiona. Obren el maleters i comencen a repartir armilles salvavides. N'hi donen una i ell, com tothom, se la posa. A pas lleuger, gairebé ha de córrer per atrapar-los, arriben davant d'un vaixell de pesca gran. A terra ferma, dos camions amb les portes obertes.

—Tot a punt?

—Sí!

—Endavant, doncs!

I comencen a descarregar en cadena els camions, col·locant-ho tot al vaixell de pesca. Ell es troba al mig de la cadena i segueix com pot el ritme. Xíndries, melons, llet, sucs, pa, tonyina, aigua, mantes i caixes tancades que no sap què contenen. Van de pressa. El sol ha començat a baixar i fa un aire fresc. De lluny veu un formigueig de banyistes que abandonen la platja. Quan el vaixell està carregat, s'hi enfilen. Ell els segueix i el vaixell s'allunya del port. Les cases es van fent petites darrere seu. El mar ocupa tot l'espai. Fa temporal i el vaivé a bord l'inquieta. Les cames li tremolen. Té fred i té por. Mira el mòbil: apagat. La gent al seu voltant busca alguna cosa a l'horitzó.

De lluny, una embarcació fondeja al mig del mar. Es dirigeixen cap allà. No entén què passa. El creuer, a aquesta distància, torna a ser petit, silenciós. Arriben davant del vaixell i veu com un grup de persones amb armilles salvavides els esperen a la popa. I, sense més preàmbuls, comencen a passar el carregament de vaixell a vaixell. Ell s'ho mira paralitzat. A l'altre vaixell hi veu persones estirades a terra, amuntegades, amb cares desencaixades. Hi ha dones embarassades, criatures, persones que semblen malaltes. Homes que estiren els braços demanant ajuda, que criden, que ploren. Mares que abracen als seus fills desconsolats. El mar s'agita.

—De pressa! —una noia li comença a passar xíndries perquè els ajudi. El vaixell tremola i perd l'equilibri. Cau la xíndria i s'esquerda, però s'afanya a collir-la i la traspasa als braços de l'altre costat.

—Què passa? —pregunta desesperat a una noia—. Qui són aquesta gent?

—Refugiats.

—Refugiats? —no sap què són els refugiats. Ell només veu persones—. I per què no atraquen al port?

—Perquè no els deixen!

—Qui no el deixa? —les cames i els braços li fan figa.

—Les lleis...

—Quines lleis? Però si al port hi ha un creuer molt més gran que aquest vaixell!

La noia se'l mira amb un posat greu:

—Sí, però al creuer hi viatgen turistes, i aquí només hi viatgen immigrants.

—Immigrants? —mira les persones del vaixell i topa amb els ulls marrons apagats, espantats, d'un noi que deu tenir la seva mateixa edat. La seva mirada suplica ajuda. Li costa empassar i el cap li roda. Es mareja. Li sembla que caurà. Es recolza a la barana.

Els crits de desesperació continuen, les onades i el vent no afluixen, i l'aigua freda que li esquitxa la cara el fa estremir. Acaben de descarregar i marxen sense dilació. En la distància veu com el vaixell continua combatent el temporal i nota com el cor li batega descontrolat. Si almenys tingués bateria al mòbil faria vídeos i els penjaria a internet.

—I per què no ho expliqueu al món tot això? Per què no ho pengeu a les xarxes?

—Perquè el món, amic, ja ho sap...

En Ferran abaixa el cap, trist. Com és que ell no ho sabia? Com és que ell s'ha passat l'estiu en aquest mateix mar, a pocs quilometres d'on és aquest vaixell, sense tenir coneixement del que els està passant a totes aquestes persones?

—I com els podem ajudar nosaltres? —pregunta finalment abatut. Ella li encercla l'espatlla amb el braç.

—Sempre hi ha maneres d'ajudar-los, encara que sigui amb coses petites, com has fet avui.

Tanca els ulls i veu les pupil·les marrons i apagades d'aquell noi jove, de la seva mateixa edat. Ho ha de fer. Ho farà. No sap de quina manera, però els ajudarà!

Elena Montiel Bach